

[Hans Hansen.]

oprettes nye i saa stort Omfang som foreslaaet i Lovforslaget, men at Handel med Medicinalvarer blot underkastes en almindelig Sikkerhedsbestemmelse og i særlig Grad Ansvarlighed. Vi maa derfor mene, at Apotekervæsenet for saa vidt maa ind under Næringslovens almindelige Bestemmelser, saaledes at en uddannet Pharmaceut faar de samme Vilkaar og det samme Grundlag for sin Næring og sin Virksomhed som en Mediciner, en Jurist, en Polytekniker o. s. v., nemlig Grundlovens almindelige Bestemmelser om Næringsfrihed. Der er efter vor Opfattelse ingen Sikkerhed, der er større end den, at Sælgeren har et effektivt Ansvar for den Vares Kvalitet, som han udleverer, og den eneste naturlige Regulator for, at Prisen paa Medicin staaer i et rimeligt Forhold til Kvaliteten, er, at Næringen er saa vidt fri, som det er gørligt. Vi ønsker derfor, naar den højtærede Indenrigsminister nu tager Apotekerloven op til denne tiltrængte Revision, at det foreliggende Forslag ændres noget mere i Retning af fri Næring, og vi forbeholder os eventuelt at stille en Række Ændringsforslag i saa Henseende til anden Behandling, saaledes at Apoteker kan oprettes og drives af Personer, der blot opfylder de i Lovforslagets § 3 indeholdte Bestemmelser, som angaar almindelig Uddannelse, almindelig Hæderlighed og dertil et strengt Ansvar, som ifølge disse særlige Forhold er nødvendigt. Naturligvis maa der tages Hensyn til det særlige Forhold angaaende Adgang for Patienter til at kunne faa den nødvendige Medicin, men for at opnaa dette tror jeg ingenlunde, at man behøver et Privilegium for Apotekervæsenet i saa stort Omfang, at Ministeren har Bestemmelsesret med Hensyn til, hvor mange Apoteker der skal være. Opgaven maa være at skabe saa stor Frihed for Handel med Medicinvarer, som er forenelig med Sikkerhed for, at Forbrugerne af Medicin kan faa disse Varer. Vi vil derfor fra vor Side støtte det foreliggende Lovforslag, da det selv uden Ændringer betyder en stor Forbedring af de nuværende urimelige Forhold, og vi kan derfor kun ønske, at baade den højtærede Minister og det kommende Udvalg maa have en heldig Haand til at forbedre disse Forhold, der nu har bestaaet igennem de 100 Aar, som har været omtalt ved denne Behandling.

Bjerring: Efter den udførlige Imødegaaelse, som den højtærede Indenrigsminister har givet overfor den ærede Ordfører for Venstre og den ærede Ordfører for det

konservative Folkeparti, kan jeg fatte mig forholdsvis kort.

Jeg ønsker at fremkomme med nogle Bemærkninger angaaende Lovforslagets § 22, 3die Stykke, 1ste Punktum. Der staaer her: „Privat Sygehus eller Læges Klinik eller kun Ret til paa vedkommendes Læges Ansvar at afveje, opløse, fortynde eller fordele Lægemidler, idet Afvejning dog ikke maa ske for stærkt virkende Lægemidlers Vedkommende, og ingen Præparation eller Sammenblanding maa foretages.“

Denne Bestemmelse vil, hvis den skal tages bogstaveligt, ramme adskillige Hospitaller, hvor man selv tilvirker Medicinen. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om der ikke paa et saadant Hospitalsapotek, naar der anvendes farmaceutisk uddannet Personale, ogsaa kan foretages Afvejning — der jo er en Betingelse for Opløsning og Fortyndning — af stærkt virkende Lægemidler, naar det sker paa Lægens Ansvar.

Saa er der § 55, 1ste Stykke. Der staaer her, at hvis der i Amortisationstiden oprettes nye Apoteker, herunder Hospitalsapoteker i Medfør af § 22, i et tidligere salgbart Apoteks Opland, paalægges der disse en Del af den 5 pCt. Afgift til Afviklingskassen. Jeg vil henstille til Indenrigsministeren, om denne Afgift ikke kan bortfalde for Hospitalsapotekerne, da disse jo tilvirker Medicinen uden nogen som helst Fortjeneste.

Derefter kunde jeg ønske at gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, der talte paa Venstres Vegne. Det ærede Medlem beklagede sig over, at min Tale var truende overfor de reelle Privilegiere indehavere. Jeg skal hertil sige, at jeg kun har talt ud fra min bedste Overbevisning og ikke paa noget Punkt søgt at true. Og efter at jeg har haft Lejlighed til at se, hvad Konsul Birch udtalte i Landstinget i 1923, maa jeg sige, at han talte langt mere aggressivt, end jeg gjorde forleden Dag. Som Indenrigsministeren allerede har gjort opmærksom paa, viste han nemlig, ad hvilke Veje man kunde genere Indehaverne af de salgbare Privilegier, hvis Staten vilde benytte sig af sin Ret til at oprette nye Apoteker, til at ansætte lavere Priser, til at paalægge de reelle Privilegier Afgift og til at lade flere Varer gaa over til fri Handel. Og Konsul Birch udtalte desuden:

„Der vil sikkert fremkomme langt